

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๓๓-๒๐๓๘/๒๕๕๑

ลูกจ้างทั้งสองเป็นนักร้องนักดนตรี วันเกิดเหตุ เมื่อลูกจ้างทั้งสองเลิกเล่นดนตรีแล้วได้เก็บอุปกรณ์ทั้งหมดแล้วไปขอรับเงินค่าจ้างจากพนักงานการเงินและเขียนเลขบัญชีเงินฝากให้พนักงานการเงินโอนเงินค่าจ้างเข้าบัญชีธนาคาร และขอลาหยุดงานกะทันหัน อ้างว่าจะไปติดตามบุตรสาวที่ออกจากบ้านโดยไม่แนชต์ว่าจะลาไปถึงเมื่อใด ลูกจ้างคนหนึ่งได้โต้เถียงกับนายจ้าง และมีเหตุชกต่อยกัน หลังจากนั้น ลูกจ้างทั้งสองก็ออกจากสถานที่ทำงานไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจไว้เป็นหลักฐานแล้วไม่ไปทำงานอีกเลย แม้นายจ้างจะพูดกับลูกจ้างว่า “มีงมีปัญหามากนักถ้าเล่นไม่ได้ก็ไม่ต้องเล่น ให้อีกวงหนึ่งเล่นแทนก็ได้” ก็เป็นการพูดตำหนิการทำงานของลูกจ้างเท่านั้น นายจ้างมิได้ห้ามมิให้ลูกจ้างทั้งสองเข้าไปในสถานที่ทำงานหรือไม่ประสงค์จะให้ลูกจ้างทั้งสองทำงานอีกต่อไป ถือไม่ได้ว่านายจ้างประสงค์จะเลิกจ้างลูกจ้างทั้งสอง ที่ลูกจ้างทั้งสองไม่ไปทำงานต่อมาเป็นเรื่องที่ลูกจ้างทั้งสองสมัครใจไม่ทำงานกับนายจ้างและออกจากงานไปเอง นายจ้างมิได้เลิกจ้าง

จาก คำพิพากษาศาลฎีกาคดีแรงงานที่สำคัญ โดย ศาสตราจารย์เกษมสันต์ วิจารณ์